

Nabo som Odense. Middelfart er villig til at gjøre bethdelige Opoffrelser for at faae sit Duffe oplydt om, at Fernbanen skal gaae der- til, men jeg troer ikke, at Byen forstaaer sin egen Interesse vel, naar den tilbyder disse store Opoffrelser. Jeg troer, at det vilde fremme dens Behoeres velforstaaede Interesse langt bedre, dersom de anvendte disse Midler og alle deres Kræfter paa at etablere sig ude paa Strib, og der opførte de Pakhuse, som de ellers vilde være nødt til at opføre i Middelfart, forsaavidt de fik den af dem pøstede større Handel. De ville ude paa Strib have en fortrinlig Beliggenhed for Pakhuse, og de ville der være frie for en Mængde Udgifter, som de ville have at udrede i Byen; de kunne fremdeles beholde deres Havn uforstyrret, som den er, de behøve ikke at give Tilflugt til Statskassen, som de have tilbudt i forskjellig Skikkelse, og de ville, forekommer det mig, sikke sig en langt bedre Handel ved at være Middelfart-Strib, end ved kun at være Middelfart, idet de fra en Deel af de Egne, som nu ligge for fjernt fra dem, til at de kunne faae Korn derfra, vilde faae det ved Hjælp af den Døining, som Fernbanen kommer til at gjøre til Strib. — Det, der vistnok ogsaa bidrager ikke Lidet til, at mange af de ærede Medlemmer vilde blive ved Middelfart, er den Omstændighed, at Fredericia og Fernbane har en for dem, ligesom for mig høist ubehagelig Byd. Dersom det var muligt at blive af med denne uhyggelige Bane over Fredericia og Veile, saa skulde jeg finde mig i Meget, men er det umuligt at komme derfra, saa drifter jeg mig til at sige, at det er at tage for meget Hensyn til de lokale Interesser, at det er for meget at fæste sig til en hvilkensomhelst Byes private særlige Fordele, naar man af Hensyn dertil vil indlade sig paa en saa overordentlig større Beskostning for Statens Regning, som det efter Alt, hvad der er oplyst, vil blive, dersom man ikke vælger den af Regjeringen foreslaaede Wei. Jeg vil ikke indlade mig paa alle de Beregninger, som ere fremkomne fra den ærede Ordfører, hvor stor en Autoritet han end er. Jeg vil ikke give mig af med Tal; man kan stille Tal op paa den ene og den anden Side og lade dem komme i Batalje, og være i stor

Tvivel om det endelige Udfald. Jeg vil ikke paatage mig at bevise Rigtigheden af alle de Beregninger, der ere fremkomne, men efter hvad — jeg tør maaskee nævne ham — Kapitain Holst, en bekjendt og troværdig Mand, har sagt, vilde Bepærelserne ved at lægge Banen over Strib og til den By, som jeg ikke vil nævne, være nærmere ved 1 Million Rigsdaler end 900,000 Rd. Nu paastaaer jeg, at det er min Pligt, naar jeg troer derpaa, da ubetinget og uanseet Væstier, hele eller halve, og uanseet alle andre særlige Interesser, at blive ved den Bane, der vil medføre en Bepærelse af 9 til 10 Tønder Guld. Jeg troer ikke, at det vil være let for alle de Herrer, der regne saa meget, at komme denne Beregning tillivs. Efter Alt, hvad jeg har erfaret, stoler jeg paa, at den er saa usigtig, som en sliq Beregning kan være, og Alt, hvad der er anført om Vanstellighederne ved at gaae over fra Strib til Fredericia, fremfor fra Middelfart til Snoghøi, skjænker jeg ikke den allermindste Opmærksomhed; jeg troer ikke, at det har det Allermindste at bethde. Der kan være een Dag om Vinteren, hvor det kan være vanskeligere det ene Sted og lettere det andet, og ombendt.

Jeg glæder mig over, at man endelig er kommen til Kundskab om Veilængden fra Strib til Fredericia. Medens man har ført lange Debatter, om det var 1500 eller 1600 Alen, ere vi nu komne til No, idet vi have faaet Visshed om, at der er 3000 Alen fra det Sted, hvor Færgen skal gaae over fra Strib til Fredericia, og 2800 Alen fra det Sted, hvorfra Overfarten hidtil er steet, nemlig fra Middelfart til Snoghøi. Dette er fuldkommen rigtigt; den Spofficer, som har ligget der paa Opmaalning, har viist mig den Tjeneste paa Søfortarkivet at udregne det for mig, saa at jeg vil paatage mig at godtgjøre, at det er rigtigt. Tager jeg altsaa kun ringe eller slet intet Hensyn til Alt, hvad der er talt om Transporten, Risgangen, Strømningen o. s. v., saa tager jeg saa meget desto større Hensyn til de vanskelige Terræforhold ligeoverfor paa den anden Side. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig videre om denne Sag, thi ligesom i den foregaaende Sag ere de ærede Medlemmer vel ogsaa i denne uroffelige i deres Anstuelser.